

Решение № 71

Номер 71

Година 23.06.2020

Град Мадан

Районен Съд - Мадан

На 04.06

Година 2020

В публично заседание в следния състав:

Председател:

Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от Мария Славчева

Гражданско I инстанция дело

номер

20195430100156

по описа за

2019

година

Производството е по реда на чл.422,ал.1 от ГПК.

Ищецът „.....,ЕИК ** е предявил иск с правно основание чл.422, ал.1 ГПК във вр. с чл. 415, ал.1 ГПК, вр. с чл. 535 ТЗ, с който претендира да се признае за установено, по отношение на ответника И. Н. Д., ЕГН ЕГН* съществуването на вземане в размер на 214.02евро,представляващо част от претендираната и неплатена на „.....,ЕИК** сума по запис на заповед,издаден в гр.Р. на 28.IV.2017год. от И. Н. Д., ЕГН*,като издател,в полза на „.... АДгр.Софи,ведно със законната лихва върху главницата,считано от датата на подаване на заявлението в съда-16.XI.2018год. до окончателното му изплащане.

В исковата молба се твърди, че на 28.04.2017 г., И. Н. Д. издава в полза на „..... запис на заповед за сумата от 615,54 евро (**шестотин и петнадесет евро и петдесет и четири евроцента**), **С КОЙТО** неотменимо, безусловно, без протест и разноси се е задължила, срещу представянето му да заплати в брой на поемателя посочената по-горе сума. Ценната книга е. с посочен срок за предявяване за плащане - до 28.10.2017 г. и място на плащане гр. С., като издължаването на сумата по нея е следвало да се извърши в брой или по банкова сметка в „ПИБ" , надлежно индивидуализирана в документа. В доуточнителна молба заявява, че процесната запис на заповед от 28.IV.2017год. е издадена като обезпечение на договор за заем№СС 06430/27.IV.2017год.,сключен между „..... Л.АДГ.,ЕИК **,като

заемодател и И. Н. Д., ЕГН* от гр.Р., ул. "...." №..., вх...., като заемател, по силата на който заемодателят е предоставил на заемателя сумата 383.47 евро с левова равностойност 750 лв., а заемателят се е задължил да върне заема в срок от 6 месеца, ведно с договорената лихва и евентуално начислена и дължима неустойка за неосигурен поръчител. Във връзка с това, че менителничният ефект е предявен на 27.10.2017 г., но плащане по него не е последвало, поради което ищцовото дружество е подало заявление за издаване заповед за изпълнение по реда на чл. 417 от ГПК до Районен съд - Пловдив, като въз основа на запис на заповед е образувано ч.гр.д. № 405 по описа на съда за 2018 г.

По цитираното дело са издадени заповед № 200/19.11.2018 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ и изпълнителен лист от същата дата, с които заповедният съд е осъдил ответника И. Н. Д., ЕГН* да заплати на кредитора-ищец частично претендираната сума в размер на 214,02 евро (двеста и четиринадесет евро и два евроцента), представляващи неплатена сума по запис на заповед, издаден в град Р. на 28.04.2017 г. от ответника в полза на „ЕФ Д. Л.“, без разноси и без протест, платим на предявяване в срок до 28.10.2017 г. и предявен за плащане на 27.10.2017 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на заявлението в съда - 16.11.2018 г. до окончателното погасяване, както и сторените разноси по делото - 25 (двадесет и пет) лева за държавна такса в размер на 2% от претендираното вземане и 170 (сто и седемдесет) лева - адвокатски хонорар.

Преди получаване на изпълнителен лист от 20.11.2018 г., издаден по ч.гр.д. № 405 по описа на РС - М., на 25.03.2019 г., на ищеца доверител е връчено съобщение, с което заповедният съд му указва възможността да предяви иск за установяване на вземането си, за което е издадена процесната заповед за изпълнение, поради възразяването ѝ от страна на длъжника-ответник, като към съобщението липсва приложено възразение, както и твърди, че в Разпореждане № 216 от 13.03.2019 г. е записано единствено, че във възразението е посочено, че длъжникът „не дължи посочената в заповедта сума“.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът е подал писмен отговор, с който оспорва претенцията. Твърди, че предявеният иск е допустим, но неоснователен, като го оспорва по основание и размер. Оспорва обстоятелството, че на 28.IV.2017 год. И. Н. Д. е издала запис на заповед за сумата 615.54 евро в полза на ищеца, както и че не е изпълнила задължението си да заплати сумата 214.02 евро по този запис на заповед. Твърди, че не е подписвала запис на заповед в полза на ищеца, като оспорва подписа, положен до трите ѝ имена да е неин, както и почеркът на собственоръчно изписаните ѝ три имена, да е неин и след като не е подписала процесния запис на заповед, ответницата твърди, че няма задължения по него към ищеца.

На следващо място счита, че договор за потребителски кредит № СС06430/28.IV.2017 год., сключен между ищеца „.....“, ЕИК ** и ответника И. Н. Д., ЕГН* недействителен на основание чл. 22 във връзка с чл. 10 ал. 1 и чл. 11 от ЗПК. Твърди още, че в случая макар договорът за потребителски кредит да е сключен в писмена

форма, той е на шрифт по-малък от 12, което обуславя недействителността му само на това основание по чл.22 ЗПК, а и се поддържа, че да е посочен фиксиран лихвен процент, не са посочени условията за прилагането му, не са посочени взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР по определения в приложение №1 от ЗПК начин, обстоятелства, които сочат на недействителността на договора съгласно чл.20 ЗПК.

Затова счита, че поради недействителността на договора за потребителски кредит, не може да се ангажира договорната отговорност на ответницата. Тя дължи връщане само на чистата стойност на кредита. Тъй като е заплатила, по твърдения на самия ищец, сумата 802.60 лв., а тази сума е с 52.60 лв. повече от чистата стойност на кредита от 750 лв., следва, че всички задължения на ответницата към ищцовото дружество са изпълнени, тъй като тя е върната чистата стойност на получения кредит и не дължи други разходи по него – например лихви, съгласно чл.23 ЗПК. Оспорва обстоятелството, че ГЛП е 16%, а ГПР е 22.63%. Това са стойности, изчислени на база неприложение на чл.19 от договора за потребителски кредит. Алтернативно счита, че клаузата на чл.19 от договора е нищожна, поради накърняване на добрите нрави – основание за нищожност по чл.26 ал.1 пр.3 ЗЗД и ТР №1/2009 год. на ОСТК на ВКС. Уговорената неустойка в размер на 418.50 лв. още при сключване на договора за потребителски кредит, който е в размер на 750 лв., е нищожна, тъй като излиза извън присъщите и обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Подробно излага съображения в тази насока.

В съдебно заседание ищецът „....., ЕИК **“, представлявано от изпълнителния директор С. И. К. редовно и своевременно призован не изпраща представител, като в писмена молба-становище А. Н. поддържа предявеният иск изцяло.

Ответникът И. Н. Д., Ч. пълномощника си А. О. оспорва иска и предлага съдът да отхвърли исковата молба.

Маданският районен съд, като взе предвид изложеното в исковата молба, възраженията в отговора и след преценка на събраните по делото доказателства прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от приложеното частно гражданско дело, вземането по настоящото производство съответства на вземането по заповедта за изпълнение, възражението против заповедта е подадено в законоустановените срокове и иска, предмет на настоящото производство е предявен в месечния срок от получаване на съобщение за това. На основание изложеното следва, че искът е допустим.

Съгласно т.17 от ТР № 4/18.06.2014 г. на ВКС, ОСГТК, предмет на делото при предявен установителен иск по реда на чл. 422, ал.1 ГПК в хипотезата на издадена заповед за изпълнение по чл. 417, т.9 ГПК е съществуване на вземането, основано на запис на заповед. При въведени от страните твърдения или възражения, основани на конкретно каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден записът на заповед, на изследване подлежи и каузалното правоотношение. Изрично в мотивите към обсъжданата т.17 от тълкувателното

решение обаче е прието, че ищецът – кредитор и в хипотеза, в която сочи обезпечителна функция на запис на заповед спрямо каузално правоотношение, доказва вземането си основано на менителничния ефект. Твърдението му за кауза в процеса е обуславящо предмета на защита на ответника т.е. дори в случай, че се установи липса на каузално правоотношение, обезпечено с издадения запис на заповед, то в случай, че последният е редовен от външна страна, то искът за установяване на вземането по него следва да се уважи. Недоказването и от двете страни на поддържаните от тях конкретни каузални правоотношения, съответно на връзката им със запис на заповед, няма за последица погасяване/несъществуване на вземането по менителничния ефект.(В този смисъл е и Решение № 14 от 19.03.2018 г. по т.д. № 1249/2015 по описа на ВКС, Определение 136 от 20.03.2018 г. по .д.№ 2312 по описа за 2018г. по описа на ВКС).

В конкретната хипотеза твърдения за съществуване на каузално правоотношение - договор за заем, за обезпечаване на който е издаден записът на заповед, са въведени от ищеца в исковата молба.

Ответникът оспорва обстоятелството по предоставяне в заем на сумата от 615.54 EUR и подписване на запис на заповед.

На първо място следва да се прецени редовността на запис на заповед. В случая е представен запис на заповед, в който е посочено място на издаване гр.Р., дата на издаване, посочен и индивидуализиран е издателя с три имена и единен граждански номер, съдържа волеизявление за неотменимо, безусловно и без протест плащане по този запис на заповед, посочено е, че е платим на падеж 01.12.2016 г., посочен е поемателят, посочена е сумата, посочено е и мястото на плащане – Г.. Отражено е и място и дата на издаване – гр. Р., 28 април 2017 г.

На първо място с оглед проверката дали процесният документ има качеството на твърдяната от ищеца ценна книга - а именно запис на заповед, съдът следва да провери дали същият е редовен от външна страна и дали съдържа изискуемите законови реквизити по чл. 535 от ТЗ, без които същият би бил недействителен, респ. в случай, че някой от реквизитите липсва дали може да бъде заместен или саниран по смисъла на чл. 536 от ТЗ.

Съгласно нормата на чл. 535 от ТЗ записът на заповед като ценна книга следва да бъде съставен в писмена форма и да съдържа изрично посочени реквизити: наименованието "запис на заповед", както в заглавието му, така и в самия му текст, безусловно обещание да се плати определена парична сума, падеж, името на лицето, на което следва да се плати или на заповедта на което да се плати, дата и място на издаване. Същият трябва да съдържа подпис, да няма добавки, поправки и зачертавания в съдържанието му.

При проверка на редовността на процесния запис на заповед от външна страна по смисъла на чл. 535 и чл. 536 от ТЗ, съдът констатира, че същият съдържа всички законови реквизити.

Не се доказват твърденията на ответника, че записът на заповед не е подписан от него. В проведеното съдебно заседание на 19.12.2019 година е открито

производство по чл.193,ал.1 от ГПК и е указано на ответника,че негова е доказателствената тежест да установи,че подписът положен под процесния запис на заповед,находящ се на л.23 от ч.гр.д.№405/2018година по описа на МРС е негов. Съдът е допуснал съдебно-графологическа експертиза за изясняване на обстоятелството,която не е изпълнена поради невнасяне от ответницата указания депозит за вещо лице.

Ищецът в исковата молба твърди, че записът на заповед обезпечава сключен между страните договор за заем от 27.04.2017 г., поради и което с оглед установяване на редовността на записа на заповед, то следва да се разгледа и наличието на твърдяната от ищеца каузална връзка.

По делото е приет, като доказателство договор за паричен заем №СС06430/27.04.2017г., в която е отразено, че ищецовото в качеството на заемодател е предоставило на И. Н. Д., с посочено ЕГН сума в размер от 383.47 евро или тяхна левова равностойност 750лева за срок до 6 месеца като обезпечение на договора за заем, на датата на подписването му И. Н. Д. издава запис на заповед за сумата 615.54 евро.

По отношение на предаването на сумата от 383.47 евро, въз основа на сключения договор заем, от вещото лице по назначената и изслушана пред районен съд съдебно –икономическа експертиза, която съдът възприема изцяло като добросъвестно,компетентно изготвена и неоспорена от страните се установява,че сумата от 750лева е изплатена с РКО №235 от 28.04.2017година.

Предвид реалния характер на договора за заем за потребление по чл. 240, ал. 1 ЗЗД удостовереното в него, че същият служи като разписка за получаване на сумата представлява доказателство за сключването на договора за заем и за изпълнение на задължението на заемодателя да предостави на заемателя определена парична сума. Не се твърди, нито се установява по делото ответникът да е погасил предоставената му в заем сума изцяло. Предвид гореизложеното съдът счита, че по делото се доказва, както че е налице редовен запис на заповед и действителен договор за заем, така и наличието на връзка между сключения договор за заем, обезпечен с издаване на запис на заповед в полза на ищцовото дружество.

Според вещото лице за погасяване задължението И. Д. е внесла 4 погасителни вноски по 200.65лева или общо сумата 814 лева.Според вещото лице С. Щ. начислената законна лихва е в размер на 3.78лева,тъй като заемополучателят не е внасял средства за погасяване на посочената дата, а с остатъка от 7.62 лева е погасена частично договорената неустойка от петата вноска,съгласно приложение №1към заключението или общо неплатеното задължение по договора за кредит, съгласно погасителния план е 393.68лева,включващо непогасена договорена неустойка в размер на 131.88лева,неплатена договорена лихва в размер на 5.15лева и главница в размер на 256.65лева.Размерът на законната лихва за просрочена главница по пета погасителна вноска експертизата определя на сумата127.48лева, с падеж 28.09.2017година до 16.11.2018година сумата 14.69 лева, а за просрочена главница по погасителе план вноска шест в размер на 129.17лева от

28.10.2017година до 16.11.2018година в размер на 13.81лева.В заключението е посочено,че погасителната вноска и предвидената в договора с неустойка е 200.65лева(102.59евро) и без неустойка 130.90лева(66.93евро).

Ответницата релевира възражение за нищожност на клаузата за неустойка за сумата 418.50лева,която въпреки предоставения с чл.19 от договора за потребителски кредит три дневен срок за кредитополучателя да предостави „подходящо“ според кредитора обезпечение,записа на заповед е подписан още в деня на сключване договора за кредит за сумата от 615.54 евро, т.е с включване размера на неустойката,която не е възникнала между страните предвид неизтеклия три дневен срок. Твърди, че задължението на ответницата следва по процесния договор да се определи като сбор от шест месечни вноски, всяка от които в размер на 130.90лева(колونا шест от погасителния план към договора) или сумата 785.40лева, посочена като общо дължима сума и в чл.5,ал.1т.3 от Договора за потребителски заем, възнаграждението с престирането на сумата 814 лева е изпълнено задължението на заемателя по процесния договор и не се дължат други суми, в това число и начислената неустойка, която е нищожна и е налице надвнасяне със сумата от 28.60лева.

Неустойката е акцесорно съглашение, с предмет задължението на неизправна страна по правна сделка да престира определена (глобално или в процент) парична сума, като обезщетение за вредите от неизпълнението на породено главно задължение, без да е необходимо същите да бъдат доказвани.

В решение № 228 от 21.01.2013 г. по т. д. № 995/2011 г., Т. К., II Т. О. на ВКС, постановено по реда на чл. 290 ГПК, е прието, че неустойката освен обезпечителна и обезщетителна функция, има и наказателна функция, тъй като е предназначена да санкционира неизправния длъжник в случай на виновно неизпълнение на договора. За да възникне правото на неустойка обаче, уговорката за дължимостта ѝ не трябва да противоречи на императивните правни норми на закона и на добрите нрави, разглеждани като неписани морални норми, израз на принципите за справедливост и добросъвестност в гражданските и търговските правоотношения. Противоречието със закона и/или с добрите нрави прави уговорката за неустойка нищожна по силата на чл. 26, ал. 1, пр. 1 и пр. 3 ЗЗД и препятства възникването на вземането и на задължението за неустойка.

Предпоставките и случаите, при които уговорената в договор неустойка е нищожна поради накърняване на добрите нрави, са изяснени в т. 4 от Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС. Според дадените с решението указания, преценката дали една неустойка е нищожна от гледна точка на добрите нрави се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора, като клаузата за неустойка е нищожна поради накърняване на добрите нрави (чл. 26, ал. 1 ЗЗД) във всички случаи, когато е уговорена извън присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

Добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1 ЗЗД са неписани морални норми с правно значение, нарушаването на които има същата правна последица като

противоречието със закона - нищожност на договора. Следва да се отбележи, че константната практика, формирана по повод искове, с предмет вземания за неустойка е категорична, че съдът е длъжен да следи служебно за спазването на добрите нрави, като при разрешаване на спор за съществуване на вземане за неустойка дължи самостоятелна преценка за действителността на неустоечната клауза, независимо дали страните са се позовали на нищожността ѝ – в този смисъл решение № 247/11.01.2011 г. по т. д. № 115/2010 г. на ВКС, II Т. О. и решение № 229 от 21.01.2013 г. по т. д. № 1050/2011 г., на ВКС, II Т. О.

Във връзка направеното възражение, в изпълнение и на служебното задължение на съда за изследване валидността на уговорената клауза за неустойка, преценена към пораждање на задължението, съдът намира, че същата противоречи на добрите нрави, тъй като тази уговорка между страните излиза извън присъщите обезпечителна, обезщетителна и наказателна функция на неустойката.

Основното задължение на заемателя по договор за паричен заем, е да върне на падежа заетата сума, ведно с уговорената възнаградителна лихва, което съответства на интереса на кредитора да получи на падежа главницата и възнаградението за предоставения заем. С клаузата на чл. 8 от процесния договор за паричен заем обаче е предвидена неустойка за неизпълнение, но не на главното задължение на заемателя – да върне заетата сума на падежа, а на задължението в тридневен срок от подписване на договора, да представи обезпечение за кредитора. Неизпълнението на това задължение е санкционирано с неустойка в размер на 418.50 лева, т.е. повече от половината от размера на сумата, дадена в заем.

При преценка на тези обстоятелства и съобразно критериите на ТР № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК, съдът намира, че така уговорената неустойка излиза извън придадените ѝ санкционна, обезщетителна и обезпечителна функция, тъй като същата при пораждање на задължението е уговорена да бъде по естеството си източник на неоснователно обогатяване. Уговорена е компенсаторна неустойка за неизпълнение на задължение различно от главното, като начинът по който е уговорена сочи, че заемателят всякога ще дължи неустойка повече от поливана от заетата сума, ако в краткия тридневен срок от подписване на договора, не осигури обезпечение дори и когато той е изправна страна по отношение на основното си задължение – да върне на падежа главницата ведно с възнаградителната лихва. Следователно, дори и интересът на кредитора по договора за заем да е удовлетворен – той в срок да получава главницата и възнаградителната лихва, той ще има право да получи и допълнително неустойка, която не е свързана с неизпълнение на същественото задължение по договора за заем. Отделно от това, в хипотеза, в която заемателят изпълнява задълженията си за връщане на заетата сума, кредиторът няма интерес от обезпечение на това задължение, тъй като то се изпълнява, но и в този случай, уговорената в чл. 19 неустойка за непредставяне на обезпечение ще се дължи, макар и кредиторът реално да не търпи вреди от това и да не му е необходимо обезпечение.

С оглед изложеното, клаузата на чл. 19 от договора между страните е нищожна

поради противоречие с добрите нрави, поради което и същата не поражда права и задължения, което изключва възникването вземане за неустойка за сумата 41.50лева(213.98евро).

Следва да се отбележи, че клаузата на чл. 19 от процесния договор е и неравноправна по смисъла на чл. 143 ЗЗП, поради което също нищожна на основание чл. 146, ал. 1 ЗЗП, тъй като е договорена във вреда на потребителя и цели единствено обогатяване на заемодателя Ч. възникването в негова полза на вземане за неустойка, като по този начин оскъпява цената на заема.

Този извод се подкрепя от обстоятелството, че е изначално предвидено неустойката да се кумулира към погасителните вноски, като се разсрочи изпълнението ѝ. Поради това следва да се приеме, че уговорената неустойка не отговаря на изискването за добросъвестност в гражданските отношения и води до значително неравновесие между правата и задълженията на заемателя и заемодателя. Налице е и неравноправност по чл. 143, т. 5 ЗЗП, според която разпоредба е неравноправна клауза, която задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. С оглед изложеното е безпредметно съдът да обсъжда дали заемателят е изпълнил задължението за предоставяне на надлежно обезпечение по договора за заем. Вземане за неустойка не е породено, поради нищожност на клаузата.

Ето защо плащането от заемателя на сумите, представляващи месечните погасителни вноски (предвид разпоредбата на чл. 76, ал. 2 ЗЗД и липсата на твърдения и възражения от страните за наличие на различни уговорки) е произвело погасителен ефект по отношение на съответната част от уговорената възнаградителна лихва и главница и в никакъв случай плащанията не е следвало да бъдат отнасяни от заемодателя „... в погасяване на нищожното задължение за неустойка, което е несъществуващо.

Това означава, че изцяло неоснователни са твърденията на ищеца, за релевирано от заемателят частично изпълнение на задълженията по каузалния договор. Напротив задълженията на заемателя по договора са изцяло погасени Ч. плащане, което следва кредиторът да е отнасял единствено и само към главницата и договорната лихва.

Съдът не обсъжда наличието или липсата на настъпила предсрочна изискуемост на задълженията по договора за заем, тъй като ищецът – заемодател не е въвел такива твърдения. В конкретния случай съдът приема, че по делото е установено, че процесният запис на заповед е бил издаден като обезпечение на задълженията по договора за заем, по който е предоставена сума от 383.47евро или 750 лв. на ответника. В случаите, в които се твърди че запис на заповед е издаден с цел да обезпечи задължения по каузално правоотношение, то за да възникне валидно менителнично правоотношение, следва да се установи валидно възникнало вземане по каузално правоотношение, като погасяване на вземането по каузалното правоотношение задължително води до погасяване и на обезпечаващото го менителнично задължение.

С направените от ответника 4 броя погасителни вноски на обща стойност на 814 лева заемателят е върнал заетата сума, ведно с уговорената възнаградителна лихва и ГПР в общ размер на 785.40 лева, като се установява, че заемателят не само, че няма непогасено задължение, но и заемотателят неоснователно е получил повече от дължимото сумата 28.60 лева.

При този извод за ищеца не е налице валидно вземане по каузално правоотношение (то е погасено Ч. плащане) и съответно не съществува обезпечителното вземане по запис на заповед. Няма съмнение, че размерът на предявените иски съответства на вземането за неустойка, което е нищожно.

С оглед гореизложеното съдът приема, че по делото не е установено осъществяването на непогасено вземане на ищеца към издателя на процесния запис на заповед за сумата 214.02 лв., представляваща частично претендирана и неплатена сума по запис на заповед издаден в гр.Р. на 27.04.2017 година от ответника в полза на ищеца, поради което и предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Съгласно указанията, дадени в т. 12 на ТР №4/2013 г. на ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските, както в исковото, така и в заповедното производство.

Предвид отхвърлянето на установителния иск следва да бъде определено възнаграждение в полза на процесуалния представител на ответницата А. О. по чл.38ал.2 от Закона за адвокатурата във връзка чл.7,ал.2,т.1 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ от 8.05.2020 г. - бр. 45 от 15.05.2020 г., в сила от 15.05.2020 г. сумата 100 лева – разноски за настоящото производство и за заповедното производство сумата 100 лева.

Така мотивиран **СЪДЪТ**,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „...АДГ.,ЕИК **“ представлявано от изпълнителния директор С. И. К. иск с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл.79, ал.1 ЗЗД вр. чл.538 ТЗ, за признаване на установено, че И. Н. Д.,ЕГН* с адрес гр.Р.,ул.“.... №...,вх...,...,ап.. дължи сумата 214.02 евро, представляваща частично вземане по запис на заповед от 28.IV.2017год.,издадена от И. Н. Д.,ЕГН* от гр.Р.,ул.“....“№..., вх...,...в полза на „...ЕИК ***“,ведно със законната лихва върху главницата,считано от датата на постъпване на заявлението в съда-16.XI.2018год. до окончателното погасяване,както и разноски по делото в размер на 25лв. ДТ и 170лв. адвокатско възнаграждение,за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК №200/19.XI.2018год. по ч.гр.д. №405/2018год. по описа на МРС.

ОСЪЖДА „.....,ЕИК **“, представлявано от изпълнителния директор С. И. К., да заплати на А. М. О. на основание чл.38ал.2 от закона за адвокатурата във връзка с чл.7,ал.2,т.1 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ от 8.05.2020 г. - бр. 45 от 15.05.2020 г., в сила от 15.05.2020 г. възнаграждение в размер на сумата 100 лева – разноски за настоящото производство.

ОСЪЖДА „.....,ЕИК **“ представлявано от изпълнителния директор С. И.К., да заплати на А. М. О. на основание чл.38ал.2 от закона за адвокатурата във връзка с чл.7,ал.2,т.1 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ от 8.05.2020 г. - бр. 45 от 15.05.2020 г., в сила от 15.05.2020 г. възнаграждение в размер на сумата 100 лева за заповедното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Смолянски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: